

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง
(Self-Directed Learning) ในรายวิชาองค์การและการจัดการสมัยใหม่
เรื่อง การบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิต ของนักศึกษาระดับชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

จัดทำโดย

นายศักดิ์สยาม สุทัศน์

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2564

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) ในรายวิชาองค์การและการจัดการสมัยใหม่ เรื่อง การบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิต ของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์
ชื่อผู้วิจัย	นายศักดิ์สยาม สุทัศน์
สาขาวิชา	สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล
ชื่อสถาบัน	วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

การวิจัย การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาองค์การและการจัดการสมัยใหม่ เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1. เพื่อศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ 3. เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง 4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ หลังการเรียนรู้แบบนำตนเอง กลุ่มตัวอย่าง คือ ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ จำนวน 35 คน ได้มาโดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้สูตร ของทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973 : 727-728) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบและแบบสอบถาม สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Independent – samples Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ หลังการเรียนรู้แบบนำตนเองสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ ที่เรียนรู้แบบนำตนเองมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.00

4. ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ หลังการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ในระดับมาก

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ในการทำวิจัยนี้ขอขอบพระคุณ
อาจารย์ศิริ ชำมาชา ที่คอยให้คำปรึกษาและกรุณาสละเวลาให้คำแนะนำตลอดการทำวิจัยนี้

ขอขอบคุณท่านเจ้าของเอกสารอ้างอิงบทความ ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ การจัดทำวิจัยฉบับนี้
และได้รับการช่วยเหลือเป็นอย่างดีคือนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ที่ให้ความร่วมมือ
ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาการบริหารงานคุณภาพในองค์การ

นายศักดิ์สยาม สุทัศน์
ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเอง.....	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	24
การดำเนินการวิจัย.....	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	25
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	37
สรุปผล.....	37
อภิปรายผล.....	37
ข้อเสนอแนะ.....	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	40
บรรณานุกรม.....	52
ประวัติผู้เขียน.....	55

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Coronavirus Disease 2019 : COVID-19) มีการระบาดในวงกว้าง องค์การอนามัยโลกได้ประเมินสถานการณ์และประกาศให้โรค COVID-19 เป็นภาวะฉุกเฉินทางสาธารณสุข ระหว่างประเทศ โดยแนะนำให้ทุกประเทศเร่งรัดการเฝ้าระวังและป้องกันความเสี่ยงจากเชื้อ COVID-19 เพื่อลด ความเสี่ยงของประชาชนทุกคนต่อการสัมผัสเชื้อโรคและป้องกันไม่ให้ประชาชนได้รับผลกระทบต่อสุขภาพต้อง ให้ความสำคัญตั้งแต่การรักษาสุขวิทยาส่วนบุคคล โดยเฉพาะในประชาชนกลุ่มเสี่ยง ทั้งเด็ก ผู้สูงอายุและผู้ที่มี โรคประจำตัวรวมถึงการจัดการด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างถูกสุขลักษณะและเหมาะสมในทุกพื้นที่ โดยเฉพาะ พื้นที่สาธารณะ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563, น.1)

สถานศึกษาเป็นสถานที่ที่มีนักเรียนอยู่รวมกันจำนวนมาก มักจะมีความเสี่ยงสูงหากมีระบบการจัดการ ที่ไม่ดีอาจจะมีการแพร่ระบาดของเชื้อ COVID-19 ได้ในกลุ่มเด็ก เนื่องจากพบว่าการติดเชื้อ COVID-19 ส่วน ใหญ่จะไม่ค่อยมีอาการ หรือมีอาการแสดงค่อนข้างน้อย ความรุนแรงจะน้อยมาก แต่เด็กนักเรียนจะเอาเชื้อ กลับบ้าน อาจทำให้การแพร่ระบาดเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว (Super spread) ไปยังบุคคลในบ้าน หากมีการ ระบาดในกลุ่มเด็กขึ้น จะมีผลกระทบในสังคมหรือผู้ใกล้ชิด เช่น ครูพ่อแม่ ผู้สูงอายุที่ติดเชื้อจากเด็ก ดังนั้น หากมีการเปิดเรียน มีโอกาสสูงที่จะเกิดการติดเชื้อในกลุ่มเด็กเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเด็กเป็นกลุ่มที่ต้องได้รับการดูแล และระมัดระวังในการกระจายเชื้อเป็นอย่างมาก มาตรการในการเปิดเทอม จึงมีความสำคัญมากในการควบคุม การระบาด การวางแผนเปิดเทอมจึงต้องมั่นใจว่าสามารถควบคุมไม่ให้เกิดการระบาดของโรคในนักเรียนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563, น.1)

ในสถานการณ์โควิด-19 ระบาด ควรเปลี่ยนให้ทุกๆที่กลายเป็นโรงเรียน เพราะการเรียนรู้ยังต้องดำเนินอยู่แม้ที่นักเรียนไม่สามารถไปโรงเรียนตามปกติ ในหลายประเทศที่ประกาศมาตรการปิดโรงเรียน รัฐบาลมักจะออกมาตรการด้านการเรียนรู้มารองรับ ด้วยการเรียนทางไกลรูปแบบต่างๆ โดยพิจารณาจากเงื่อนไขความพร้อมด้านอุปกรณ์ ความพร้อมของพ่อแม่ และความพร้อมตามช่วงวัยของเด็ก ทำให้มีความจำเป็นที่ทุกภาคส่วนต้องมีการปรับตัวเป็นวิถีชีวิตแบบใหม่ (New Normal) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พนิชการซึ่งมีภารกิจหลักในการผลิต นักศึกษานักปฏิบัติให้มีความเชี่ยวชาญทางด้านวิชาชีพ มีการจัดการเรียนการสอนบนฐานความรู้

ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการบูรณาการ การเรียนการสอนกับการปฏิบัติจริง และมีการเสริมสร้างคุณลักษณะนักศึกษาให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตสาธารณะ เพื่อเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติในอนาคต ดังนั้น วิทยาลัยฯจำเป็นต้องหารูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตแบบใหม่ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบนำตนเองแนวคิดหลักการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการที่บุคคลคิดริเริ่มเอง ในการวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกรูปวิธีการเรียนจนถึงการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีการวัดและการประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาการบริหารงานคุณภาพในองค์กร เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาให้สูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรุฬห์ แก้วพันธ์อำ, จิระวรรณ ยืนยง และ พรชัย พันธุ์วิเศษ (2563) ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในแต่ละช่วงอายุของนักศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ความสามารถในการควบคุมและตรวจสอบตนเอง ความสามารถในการปรับปรุงตนเอง ความสามารถในการจัดการตนเอง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับสูงทุกองค์ประกอบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา
3. เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา หลังการเรียนรู้แบบนำตนเอง

สมมติฐานการวิจัย

1. ได้ทราบข้อมูลของการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ สูงกว่าก่อนเรียน
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ไม่ต่ำกว่า .60
4. นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีขึ้นไป

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็น นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ จำนวน 261 คน (ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2564 จากสำนักทะเบียนและวัดผล)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ จำนวน 35 คน ได้มาโดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้สูตร ของทาโร ยามาเน (Taro Yamane', 1973 : 727-728)

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564 จนถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

พื้นที่ในการเก็บข้อมูล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ 280 ถนน สรรพาวุธ แขวง บางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ การเรียนรู้แบบนำตนเอง

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล ความก้าวหน้าของการเรียนของตนเอง เป็นลักษณะซึ่งผู้เรียนทุกคนมีอยู่ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้

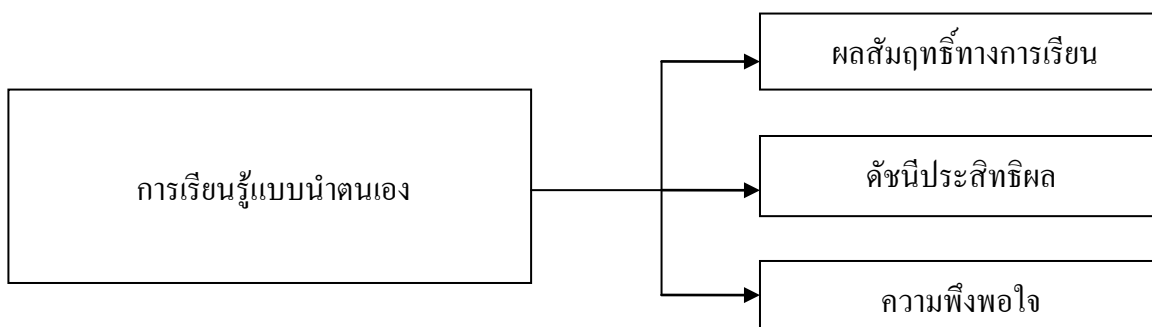
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลในรายวิชาการบริหารงานคุณภาพภายในองค์กร หลังการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกและความนึกคิดของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งวัดจากแบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการที่เรียนรู้แบบนำตนเอง
2. ได้ทราบถึงความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการหลังจากที่เรียนรู้แบบนำตนเอง
3. ได้แนวทางและกระบวนการในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาของค์การและการจัดการสมัยใหม่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาการและการจัดการสมัยใหม่ เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชัยการ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

1. ความหมายและลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเอง
2. องค์ประกอบการเรียนรู้แบบนำตนเอง
3. รูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ที่มาจากภาษาอังกฤษว่า Self-Directed Learning ไว้ดังต่อไปนี้

โนวอลล์ (Knowles, 1975) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่บุคคลมีความคิดริเริ่มในการวินิจฉัย ความต้องการเรียนรู้ การวางแผนเป้าหมายและแผนการเรียนอย่างมีระบบ การแสวงหาแหล่งทรัพยากร เลือกและนำมาประยุกต์เป็นกลวิธีในการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียน โดยจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ตาม

สเคเจอร์ (Skager, 1978) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นการพัฒนาการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียน และความสะดวกในการวางแผนการปฏิบัติ และการประเมินผลของกิจกรรมการเรียนทั้งในลักษณะที่เป็นเฉพาะบุคคลและในฐานะ เป็นสมาชิกของกลุ่มการเรียนที่ร่วมมือกัน

กริฟฟิน (Griffin, 1987) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้เป็นการเฉพาะของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีเป้าหมายไปสู่การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเอง และความสามารถในการวางแผนการปฏิบัติ และการประเมินผลการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เป็นเฉพาะบุคคลและการพัฒนาการเรียนรู้

ทองจันทร์ หงส์คารมภ์ (2531) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนริเริ่มแสวงหา องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยจะอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ตาม องค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่

1. การหาความจำเป็นของการเรียนรู้ของตน (Learning Needs)
2. การตั้งเป้าหมายของการเรียนรู้ (Learning Goals)
3. การแสวงหาแหล่งความรู้ทั้งที่เป็นวัสดุและเป็นบุคคล (Learning Strategies)
4. การเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน (Learning Strategies)
5. การประเมินผลการเรียนรู้ของตน (Learning Evaluation)

ซึ่งสอดคล้องกับบิกส์ (Biggs อ้างถึงใน รุ่ง แก้วแดง, 2540) ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง นั้นจะต้องตอบคำถามต่อไปนี้ให้ได้

ในส่วนของแรงจูงใจ จะต้องตอบคำถามว่า “ฉันต้องการอะไร”

ในส่วนของเป้าหมาย จะต้องตอบคำถามว่า “เมื่อไปถึง ณ จุดนั้น จะเป็นอย่างไร”

ในส่วนของภารกิจ จะต้องตอบคำถามว่า “ฉันต้องทำอะไร เพื่อให้ไปถึง ณ จุดนั้น”

ในส่วนของบริบท จะต้องตอบคำถามว่า “ฉันต้องใช้ทรัพยากรอะไร”

ในส่วนของความสามารถจะต้องตอบคำถามว่า “ฉันมีความสามารถทำอะไรได้บ้าง”

ในส่วนของยุทธศาสตร์ จะต้องตอบคำถามว่า “แล้วฉันจะต้องทำอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ”

สมคิด อิศระวัฒน์ (2538) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบนำตนเองเน้นการดำเนินการที่ผู้เรียนช่วยเหลือตนเองในการเรียนรู้ ผู้เรียน มีความคิดริเริ่มในความอยากรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วทำการวางแผนการศึกษาค้นคว้าต่างๆ ด้วยตนเองไปจนจบกระบวนการเรียนรู้

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self –Directed Learning) เป็น วิธี การหนึ่งที่ใช้สอนในระดับอุดมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายหลัก คือ ให้ผู้เรียน ได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าผู้เรียนจะจบการศึกษาไปแล้วก็ตาม ซึ่งถือว่าเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล ความก้าวหน้าของการเรียนของตนเอง เป็นลักษณะซึ่งผู้เรียนทุกคนมีอยู่ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์ หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้ (Hiemstra, 1994) ดิกสัน (Dixon, 1992) อธิบายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนวิเคราะห์ความ

ต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ตั้งเป้าหมายในการเรียน แสวงหาผู้สนับสนุน แหล่งความรู้ สื่อการศึกษาที่ใช้ในการเรียนรู้ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้ผู้เรียนอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น หรืออาจจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ได้ ในการกำหนดพฤติกรรมตามกระบวนการดังกล่าว

การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นแนวคิดที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีกลุ่มมานุษยนิยม ซึ่งมีความเชื่อเรื่องความเป็นอิสระ และความเป็นตัวของตัวของมนุษย์ ดังที่มีผู้กล่าวไว้ว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับความดี มีความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง สามารถหาทางเลือกของตนเอง มีศักยภาพ และพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างไม่มีขีดจำกัด มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น (Elias and Merriam, 1980 อ้างถึงใน Hiemstra and Brockett, 1994)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self –Directed Learning) คือรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง นักเรียนต้องมีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของตนเอง และแสวงหาประสบการณ์อย่างอิสระจากการตัดสินใจด้วยข้อมูลที่เพียงพอ และรับผิดชอบการกระทำของตนเอง นักเรียนจะจัดกระบวนการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างอิสระ และสร้างความมั่นใจให้ตนเองในฐานะผู้เรียนเชิงรุก (active learner) ได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้เขาได้รับผิดชอบ ยิ่งนักเรียนอายุน้อยเท่าใดก็ยิ่งจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือมากขึ้น ด้วยการจัดหาเครื่องมือที่จะช่วยให้พวกเขาควบคุมการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง เช่น ทักษะการประเมินทักษะและความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการแสวงหาแนวทางเพื่อบรรลุเป้าหมาย ทักษะการกำกับตนเองในกระบวนการเรียนรู้

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self –Directed Learning) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้สอนในระดับอุดมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายหลัก คือ ให้ผู้เรียน ได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าผู้เรียนจะจบการศึกษาไปแล้วก็ตาม ซึ่งถือว่าเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล ความก้าวหน้าของการเรียนของตนเอง เป็นลักษณะซึ่งผู้เรียนทุกคนมีอยู่ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้ (Hiemstra, 1994) ดิกสัน (Dixon, 1992) อธิบายว่า การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ตั้งเป้าหมายในการเรียน แสวงหาผู้สนับสนุน แหล่งความรู้ สื่อการศึกษาที่ใช้ในการเรียนรู้ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้ผู้เรียนอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น หรืออาจจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ได้ ในการกำหนดพฤติกรรมตามกระบวนการดังกล่าว การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นแนวคิดที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีกลุ่ม

มานุษยนิยม ซึ่งมีความเชื่อเรื่องความเป็นอิสระ และความเป็นตัวของตัวเองของมนุษย์ ดังที่มีผู้กล่าวไว้ว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับความดี มีความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง สามารถหาทางเลือกของตนเอง มีศักยภาพและพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างไม่มีขีดจำกัด มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น (Elias and Merriam, 1980 อ้างถึงใน Hiemstra and Brockett, 1994)

Knowles (1975:18) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบชี้นำตนเองว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลคิดริเริ่มเอง ในการวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีการเรียน จนถึงการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ ทั้งนี้โดยได้รับหรือไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ตาม

Knowles (1975) ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ที่เริ่มเรียนรู้ด้วยตนเอง จะเรียนรู้ได้มากกว่าและดีกว่าผู้ที่รอรับจากผู้อื่น ผู้เรียนที่เรียนรู้โดยชี้นำตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจ อย่างมีจุดมุ่งหมายและอย่างมีแรงจูงใจสูง นอกจากนั้นยังใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่าและยาวนานกว่าผู้ที่รอรับความรู้

2. การเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง สอดคล้องกับการจิตวิทยาพัฒนาการ กล่าวคือ เด็กตามธรรมชาติต้องฟังฟังผู้อื่นและต้องการผู้ปกครองปกป้องเลี้ยงดูและตัดสินใจแทน เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็พัฒนาขึ้นให้มีความอิสระ ฟังฟังจากภายนอกลดลง และเป็นตัวเองจนมีคุณลักษณะการชี้นำตนเอง

3. นวัตกรรมใหม่ รูปแบบของกิจกรรมการศึกษาใหม่ เช่น ห้องเรียนแบบเปิดศูนย์การเรียนรู้ independent study เป็นต้น เป็นรูปแบบของกิจกรรมการศึกษาที่เพิ่มบทบาทของผู้เรียน ให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนรู้ของตนเองเพิ่มมากขึ้น ในลักษณะเรียนรู้โดยชี้นำตนเองเพิ่มมากขึ้น

4. การเรียนรู้โดยชี้นำตนเองเป็นลักษณะการเรียนรู้เพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ตามสภาพความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลาและทวีความรวดเร็วมากขึ้น ตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตของมนุษย์โลก

Brockett & Hiemstra (1991) สรุปประเด็นที่อาจยังมีผู้เข้าใจผิดพลาด เกี่ยวกับแนวคิดการเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง ดังนี้

1. การชี้นำตนเองเป็นคุณลักษณะที่มีอยู่ในทุกคน เพียงแต่จะมีมากหรือน้อยเท่านั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การเรียนรู้

2. เรียนรู้เป็นหลักใหญ่และเป็นผู้ที่ตัดสินใจวางแผนและเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การดำเนินการตามแผนการประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ ทั้งหมดนี้อาจเกิดขึ้นตามลำพัง หรือเกิดในกลุ่มผู้เรียนกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ที่ผู้เรียนจะร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ของเขา

3. คำว่าการชี้นำตนเองในการเรียนรู้ หรือการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง จะเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนและเชื่อในศักยภาพที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ (never-ending potential of human)

4. การชี้นำตนเองในการเรียนรู้ ก่อให้เกิดผลด้านบวกของการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนจดจำได้มากขึ้น เกิดความสนใจในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและสนใจในเนื้อหามากขึ้น มีทัศนคติที่เป็นบวกต่อผู้สอนมากขึ้น มั่นใจในความสามารถเรียนรู้ได้ของตนเองมากขึ้น

5. กิจกรรมการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การอ่าน การเขียน การเสาะหาความรู้โดยการสัมภาษณ์ การศึกษาเป็นกลุ่ม ทักษะศึกษา การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้เชี่ยวชาญหรือผู้สอน การหาความรู้โดยใช้คอมพิวเตอร์ หรือแม้กระทั่งการเรียนรู้จากสื่อ เช่น ชุดการเรียน โปรแกรมการเรียน โปรแกรมการเรียนของคอมพิวเตอร์ รวมทั้งสื่อช่วยการเรียนรู้ในรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้น

6. ในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองที่ประสบผลสำเร็จ ผู้อำนวยความสะดวกจะต้องมีบทบาทในการร่วมปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิด เป็นแหล่งความรู้ตามที่ต้องการ มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน มีส่วนร่วมในการถ่ายโอนบทบาทการเรียนการสอนและสนับสนุนให้ผู้เรียนคิดอย่างแตกฉาน (critical thinking)

7. บทบาทการเรียนการสอนและสนับสนุนให้ผู้เรียนคิดอย่างแตกฉาน (critical thinking)

8. การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองสามารถเกิดขึ้นได้ในประชาชนทุกหมู่เหล่า ไม่จำกัดเพียงกลุ่มใด เชื้อชาติใดเท่านั้น

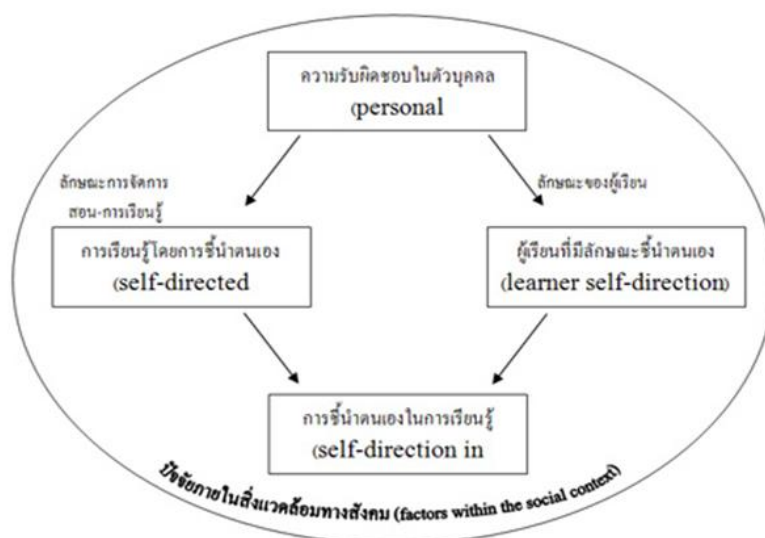
9. หากผู้สอนให้ความไว้วางใจแก่ผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเรียนรู้อย่างเต็มที่และทุ่มเทในการเรียนรู้เพื่อคุณภาพ

10. การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง ไม่สามารถแก้ปัญหาในการเรียนรู้ได้ทุกปัญหา ในบางกรณีอาจมีข้อจำกัดบ้าง เช่น ในบางสังคมและวัฒนธรรม

2. องค์ประกอบของการเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง

Ralph G. Brockett and Roger Hiemstra ได้เสนอองค์ประกอบเพื่อความเข้าใจในกรอบแนวคิดของการชี้นำตนเองในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Self-Direction in Adult Learning) โดยเรียนว่า The PRO Model : The Personal Responsibility Orientation โดยมีรายละเอียดดังนี้

The Personal Responsibility Orientation : (PRO) Model

1. ความรับผิดชอบในตัวบุคคล (personal responsibility) หมายถึง การกระตุ้นเพื่อให้เกิดความตระหนักในความจะเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในตนเองในการที่จะตัดสินใจเรียนรู้ การวางแผนการเรียนรู้ การดำเนินงานและการประเมินตนเองในการเรียนรู้
2. ผู้เรียนที่มีลักษณะชี้นำตนเอง (learner self-direction) หมายถึง คุณลักษณะเฉพาะตัวหรือบุคลิกภาพของผู้เรียนที่เอื้อและสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่เกิดจากภายในตัวของผู้เรียนเอง
3. ผู้เรียนที่มีลักษณะชี้นำตนเอง (learner self-direction) หมายถึง คุณลักษณะเฉพาะตัวหรือบุคลิกภาพของผู้เรียนที่เอื้อและสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่เกิดจากภายในตัวของผู้เรียนเอง
4. การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง (self-directed learning) หมายถึง กิจกรรมที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง ซึ่งอาจเกิดจากการจัดการของผู้สอน หรือการวางแผนการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง แต่ความสำคัญของผู้สอนนั้นจะเป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือ เสนอแนะ แนะนำหรืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้เท่านั้น ส่วนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมดนั้นจะเป็นการดำเนินการโดยผู้เรียนทั้งสิ้น
5. ปัจจัยแวดล้อมทางสังคม (The Social Context) หมายถึง การคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมของผู้เรียนซึ่งผู้เรียนยังคงสภาพความเป็นอยู่จริงในสังคมเช่น สภาพครอบครัว การทำงาน สิ่งแวดล้อม ฯลฯ
6. กระบวนการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง

Knowles (1975) ได้อธิบายถึงกระบวนการของการชี้นำตนเอง (self – direction) ว่าประกอบด้วย

- 6.1 เกิดจากความริเริ่มในตัวของบุคคลโดยจะมีความช่วยเหลือจากคนอื่นหรือไม่ก็ตาม
- 6.2 วิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้
- 6.3 คิดวิธีการในการเรียนรู้เพื่อไปยังจุดมุ่งหมาย
- 6.4 เลือกแหล่งทรัพยากรเพื่อการเรียนรู้
- 6.5 เลือกและดำเนินการตามวิธีการและยุทธศาสตร์ในการเรียนรู้
- 6.6 ทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

3. รูปแบบการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง

กริฟฟิน (Griffin, 1983: 153) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองออกเป็น 5 รูปแบบดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สัญญาการเรียนรู้ (learning contract) เป็นเรื่องในการเรียนด้วยตนเองตามแนวความคิดการเรียนรู้เป็นกลุ่มของ โนลส์ (the Knowles group learning stream)
2. รูปแบบการใช้โครงการการเรียนรู้ (learning project) เป็นตัวบ่งชี้การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองตามแนวคิดโครงการเรียนแบบผู้ใหญ่ของทัฟ (the Tough adult learning project stream)
3. รูปแบบการใช้บทเรียนสำเร็จรูป (individualized program instruction) ตามแนวคิดของสกินเนอร์ (Skinner) แต่เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการนำของครู (teacher-directed learning)
4. รูปแบบที่ไม่ใช่การจัดการเรียนการสอนทั่วไป (non-traditional institutional) ได้แก่กลุ่มผู้เรียนที่เรียนโดยสมัครใจ หวังที่จะได้ความรู้ เช่น การศึกษาที่จัดขึ้นสำหรับบุคคลภายนอกให้ได้รับประกาศนียบัตร การศึกษาที่เป็นหน่วยประสบการณ์ชีวิต เป็นต้น
5. รูปแบบการเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิต (experiential learning)

เบาวด์ (Boud, 1982: 12) ได้สรุปรูปแบบการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองไว้ว่ามี 5 รูปแบบดังนี้

1. การเรียนรู้แบบใช้สัญญาการเรียนรู้ (learning contracts) การเรียนแบบนี้ผู้เรียนวางแผนโดยเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งวิธีการวัดประเมินผลซึ่งจะมีการตรวจสอบความถูกต้องของผลงานกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในสัญญาจากผู้ร่วมงาน

2. การเรียนแบบการทำงานตัวต่อตัว (one-to-one learning) การเรียนแบบนี้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ช่วยอำนวยความสะดวกซึ่งกันและกันในการทำงาน

3. การเรียนแบบวางแผนการทำงานโดยผู้เรียน (student planned courses) การเรียนแบบนี้ นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มในการริเริ่มโครงการและนำสู่การปฏิบัติ

4. การเรียนแบบมีระบบสนับสนุนจากเพื่อน (peer support systems) การเรียนแบบนี้ผู้เรียนที่เริ่มใหม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า

5. การเรียนแบบร่วมมือกันประเมิน (collaborative assessment) การเรียนแบบนี้ผู้เรียนร่วมมือกันกำหนดเกณฑ์ในการประเมิน และตัดสินผู้เรียนด้วยกัน

โกรว์ (Grow, 1991: 144-145) เสนอรูปแบบการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองตามขั้นตอน (staged self-directed learning model: SSDL) ไว้โดยมีขั้นตอน 4 ขั้น ได้แก่

1. ครู้นำโดยการชักจูง อธิบาย หรือให้ลองฝึกหัด
2. ครูจูงใจให้ผู้เรียนสนใจโดยการบรรยาย การอภิปรายโดยครูเป็นผู้นำ ให้ตั้งเป้าหมาย และกำหนดกลยุทธ์วิธีการเรียน
3. นักเรียนเรียนโดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียน อภิปรายกลุ่ม หรือจัดสัมมนา
4. นักเรียนชี้นำตนเองโดยครูเป็นที่ปรึกษา ทำได้โดยการลองฝึกด้วยตนเอง เช่น การฝึกงาน การค้นคว้า การทำงานรายบุคคล หรืองานกลุ่ม

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 50-51) ได้เสนอหลักการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้ คือ

1. ศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความสามารถในการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้เจตคติ ฯลฯ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ จึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านความสามารถในการเรียนรู้ และวิธีการเรียนรู้ โดยจัดการเรียนรู้ เนื้อหาและสื่อที่เอื้อต่อการเรียนรู้รายบุคคล รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำเอาประสบการณ์ของตนมาใช้ในการเรียนรู้ด้วย

2. จัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง ดังนั้น การจัดการเรียนรู้จึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาทตั้งแต่การวางแผนกำหนดเป้าหมายการเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของตน หรือกลุ่มการกำหนด

กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียน การเลือกใช้วิธีการเรียนรู้การใช้แหล่งข้อมูล ตลอดจนถึงการประเมินผลการเรียนของตน

3. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกให้มีทักษะ และยุทธศาสตร์การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น การบันทึกข้อความ การจัดประเภทหมวดหมู่ การสังเกต การแสวงหา และใช้แหล่งความรู้ เทคโนโลยีและสื่อที่สนับสนุนการเรียนรวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ ในการตัดสินใจ แก้ปัญหากำหนดแนวทางการเรียนรู้ และเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง

4. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น การเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนต้องเรียนคนเดียว โดยไม่มีชั้นเรียนหรือเพื่อนเรียน ยกเว้นการเรียนแบบรายบุคคล โดยทั่วไปแล้วในการเรียนรู้ด้วยตนเองผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกับเพื่อน กับครูและบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงต้องพัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นให้กับผู้เรียนเพื่อให้รู้จักการทำงานเป็นทีม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนที่มีความรู้ความสามารถ ทักษะเจตคติที่แตกต่างกัน เพื่อให้สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในกระบวนการเรียนรู้

5. พัฒนาทักษะการประเมินตนเอง และการร่วมมือกันประเมินในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการประเมินการเรียนรู้ ดังนั้น จึงต้องพัฒนาทักษะการประเมินให้แก่ผู้เรียน และสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนว่า การประเมินตนเองเป็นส่วนหนึ่งของระบบประเมินผลรวมทั้งยอมรับผลการประเมินจากผู้อื่นด้วย นอกจากนี้ต้องจัดให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การประเมินผลหลาย ๆ รูปแบบ

6. จัดปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นบริเวณในโรงเรียนจึงต้องจัดให้เป็นแหล่งความรู้ที่นักเรียนจะค้นคว้าด้วยตนเองได้ เช่น ศูนย์วิทยากร บทเรียนสำเร็จรูป ชุดการสอน ฯลฯ รวมทั้งบุคลากร เช่น ครูประจำศูนย์วิทยบริการที่ช่วยอำนวยความสะดวกและแนะนำเมื่อผู้เรียนต้องการ

จากความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าหลักการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองผู้จัดกิจกรรมต้องศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล จัดให้ผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบในการเรียน พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน พัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น พัฒนาทักษะการประเมินตนเอง และการร่วมมือกันประเมินและจัดปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน ซึ่งจากแนวคิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมีแนวโน้มที่จะเป็นแนวคิดที่สำคัญของวงการการศึกษาในอนาคต ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเอง จะเน้นถึงความรับผิดชอบ

ของบุคคลและเชื่อในศักยภาพของมนุษย์ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จและผลสัมฤทธิ์ของการเรียนได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความสนใจในเนื้อหาของผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา นักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกลักษณะคุณภาพการศึกษา ดังที่ กู๊ด (Good 1973: 17, อ้างถึงใน ทรัพย์ญา นามแก้ว 2538 : 49) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า หมายถึงความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้เรียนมาแล้วที่ได้จากผลการสอนของครูผู้สอน ซึ่งอาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนด ให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับ ไพศาล หวังพานิช (2536 : 89) ที่ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบต่าง ๆ เช่น ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติ เป็นต้น จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการวัดการเปลี่ยนแปลงและประสบการณ์การเรียนรู้ ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วว่าเกิดการเรียนรู้เท่าใดมีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกลักษณะคุณภาพการศึกษา

สุรัชย์ ขวัญเมือง (2522 : 232) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การตรวจสอบว่าผู้เรียนได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้แล้วเพียงใด ทั้งนี้ ยกเว้นในทางด้านอารมณ์ สังคมและการปรับตัว นอกจากนี้แล้วยังหมายรวมไปถึงการประเมินผลความสำเร็จต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการวัดโดยใช้แบบทดสอบ แบบให้ปฏิบัติการ และแบบที่ไม่ใช่แบบทดสอบด้วย

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนกกุล กรีแสง (2522 : 22) ให้ความหมายการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นกระบวนการวัดปริมาณของผลการศึกษาล่าเรียนว่าเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด คำนี้ถึงเฉพาะการทดสอบเท่านั้น

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) กล่าวไว้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ และความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือจากการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ วัดสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนแล้วเท่าใด

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง กระบวนการวัดผลการศึกษาล่าเรียนว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดหลังจากเรียนในเรื่องนั้น ๆ

ประเภทของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิสนุ ฟองศรี (2551, น. 138) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่นิยมใช้กันมากในการวิจัยในชั้นเรียน เป็นชุดของข้อคำถามที่กระตุ้นหรือชักนำให้ผู้เข้าสอบแสดงพฤติกรรมที่ตอบสนอง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความรู้ด้านสมอง (Cognitive) ใช้กันมากในการประเมินผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย คะแนนจากการสอบเป็นตัวสะท้อนถึงความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

สมนึก ภัททิยธนี (2537, 55-84) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สร้างขึ้นเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบรายบุคคล และสอบเป็นกลุ่ม (individual turned group tests) เป็นแบบทดสอบที่ให้นักเรียนตอบครั้งละคน เช่น ต้องการให้นักเรียนตอบปากเปล่า ผู้สอบถามตามแบบทดสอบ เมื่อนักเรียนตอบก็ให้คะแนนทีละข้อคำถามทันที การสอบเป็นรายบุคคลนี้โดยทั่วไปผู้สอบต้องได้รับการฝึกหัดและมีประสบการณ์มาก แบบทดสอบเป็นกลุ่มโดยทั่วไป ครูทุกคนเคยมีประสบการณ์มาแล้วในชั้นเรียน ผู้กำกับการสอนได้รับการฝึกหัดเพียงเล็กน้อยก็ดำเนินการสอบได้ อย่างไรก็ตามการดำเนินการสอบต้องมีทักษะและความรู้ในการดำเนินการสอบมากด้วย

2. แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย (objective and subjective tests) ข้อสอบปรนัยเป็นข้อสอบที่ไม่ต้องใช้ความคิดเห็นของผู้ตรวจ แต่ให้ตามแบบหรือกฎเกณฑ์ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้ คะแนนของแบบทดสอบปรนัยมีประโยชน์และจำเป็นมากในการวัดผลการศึกษา ข้อทดสอบที่มีโอกาสเป็นปรนัยได้ดี คือ ข้อทดสอบเลือกตอบถูก - ผิดและจับคู่ เพราะการให้คะแนนเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ได้พิจารณาไว้ก่อนแล้ว แบบทดสอบอัตนัย ได้แก่ แบบทดสอบที่ให้ตอบยาว ๆ หรือแบบความเรียง ยากที่จะให้คะแนนได้ชัดเจน เทียงตรงและเที่ยงธรรม ผู้ตรวจมีอิสระในการให้คะแนน อย่างไรก็ตามการให้คะแนนโดยวิธีจัดอันดับคุณภาพ จะช่วยให้การให้คะแนนมีความเที่ยงธรรมดีขึ้นได้ในเนื้อหาวิชาจดหมาย เรียงความ แต่งความ เป็นต้น

3. แบบทดสอบไม่จำกัดเวลา และจำกัดเวลา (power and speed tests) แบบทดสอบไม่จำกัดเวลา ให้เวลาทำข้อสอบมาก เพื่อนักเรียนส่วนมากจะสามารถทำได้หมดทุกข้อ ซึ่งค่อนข้าง

ยาก หรือมีความยาวมาก นักเรียนทำไปจนหมดแรงแล้วก็หยุดทำเอง ในทางตรงกันข้าม แบบทดสอบจำกัดเวลา กำหนดเวลาให้น้อย แต่ข้อสอบค่อนข้างง่ายนักเรียนส่วนน้อยจะทำผิดและเด็กเก่ง ๆ เท่านั้นที่จะทำได้ทันตามเวลาที่กำหนด แบบทดสอบไม่จำกัดเวลาต้องการทราบว่า นักเรียนแต่ละคนมีความรู้มากน้อยเพียงใด แบบทดสอบจำกัดเวลาต้องการทราบว่า นักเรียนสามารถทำได้รวดเร็วเพียงใดในเวลาที่กำหนดให้น้อย ๆ เช่น แบบทดสอบวัดการเป็นเสมียน จึงเน้นถึงความสามารถในการทำงานได้รวดเร็วเพียงใด เช่นการเขียนหนังสือ หรือพิมพ์ดีด

4. แบบทดสอบตัวหนังสือ ไม่เป็นตัวหนังสือ และไม่ใช้ภาษา (verbal, nonverbal, and nonlanguage tests) แบบทดสอบตัวหนังสือ เน้นการอ่าน การเขียน ใช้กันโดยทั่วไปเป็นส่วนมาก แบบทดสอบไม่เป็นตัวหนังสือ เน้นบทบาทของภาษาโดยใช้ภาพ ภาพร่าง หรือสัญลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ เช่น ให้นักเรียนเลือกภาพร่างหลาย ๆ ภาพที่เหมือนกับตัวอย่าง หรือให้นักเรียนคำนวณการบวกจำนวนจากภาพ โดยทั่วไปแบบทดสอบนี้ใช้กับผู้คนที่อ่านหนังสือไม่ได้หรือเด็กอนุบาล แบบทดสอบนี้อาจใช้วัดปัญญาของเด็กได้ เช่น ให้นักเรียนบอกลักษณะของสิ่งต่าง ๆ จากภาพ เช่น ภาพนกบิน ภาพนกหลับ นกคุ้ยกัน ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วตอบการกระทำของนก เป็นต้น แบบทดสอบที่ไม่เป็นตัวหนังสือ ครูจะต้องอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟังทีละข้อเมื่อนักเรียนทำเสร็จหมดทุกคน จึงอ่านคำชี้แจงข้อต่อไป คำชี้แจงควรเขียนไว้ในแบบทดสอบทุกตอนหรือทุกข้อ เพื่อว่าผู้กำกับการสอบจะสามารถให้ข้อความแก่นักเรียนได้ตรงกันในกรณีที่สอบหลาย ๆ ห้องเรียนหลาย ๆ โรงเรียน โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันแบบทดสอบไม่ใช้ภาษา ผู้กำกับการสอบจะไม่สื่อความหมายกับผู้สอบโดยใช้การเขียน การอ่าน หรือการพูดใด ๆ ทั้งสิ้น แต่จะใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายและภาษาให้เป็นการบอกให้ทราบนักเรียนตอบโดยการเรียนทำด้วยมือ ข้อสอบจะเป็นวัตถุทรงเหลี่ยมรูปภาพ หรือการเคลื่อนไหวที่เป็นปริศนา ข้อสอบนี้ใช้กับคนใบ้หูหนวก หรือไม่อาจสื่อด้วยภาษาธรรมดาได้

5. แบบทดสอบการปฏิบัติจริงและข้อเขียน (performance and pencil - napper Test) แบบทดสอบแบบปฏิบัติจริง เป็นการสอบที่ผู้สอบทำงานแทนการตอบคำถาม อาจจะสอบทีละคนหรือเป็นกลุ่มก็ได้ เช่น การสอบปฏิบัติร้องเพลง เล่นดนตรี ฟังศึกษา อาจสอบทีละคน สอบเขียนภาพ ทำงานหัตถะ อาจสอบเป็นกลุ่มก็ได้ เป็นต้น ผู้ตรวจจะนับจำนวนที่ทำผิด หรือพิจารณาคุณภาพทั้งหมดเป็นส่วนรวม แล้วนำมาจัดอันดับคุณภาพและสามารถวัดเวลาที่ผู้สอบใช้ในการปฏิบัติงานจนเสร็จแบบทดสอบการปฏิบัติจริงมีหลายชนิดหลายแบบ เนื้อหาวิชาแผนที่อาจชี้ให้เห็นตำแหน่งของเมือง แหล่งทรัพยากร ใครจะชี้ได้ถูกและรวดเร็ว วิชาประวัติศาสตร์อาจให้เรียงภาพผู้นำของประเทศตามลำดับก่อนหลัง ให้ส่วนที่หายไปรูปภาพ ให้เขียนเรียงความจดหมาย เป็นต้น ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบปฏิบัติจริง เป็นการเน้นความสามารถในเนื้อหาวิชาให้

สามารถปฏิบัติได้จริง ๆ มากกว่าตอบคำถามแบบทดสอบข้อเขียน ส่วนมากจะถามเนื้อหาวิชา ให้นักเรียนตอบในกระดาษสามารถตอบได้ครั้งละหลาย ๆ คน ข้อสอบจะเป็นตัวหนังสือ หรือรูปภาพ สัญลักษณ์ก็ได้

6. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และแบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองใช้สำหรับทดสอบนักเรียนที่ครูสอนเอง แบบทดสอบจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับครุมีความรู้ในการสร้างข้อทดสอบหรือไม่ และมีทักษะเพียงใด แบบทดสอบมาตรฐานสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญในการทดสอบร่วมกับผู้ชำนาญการหลักสูตรและครู แบบทดสอบนี้ จะต้องมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ คะแนนเป็นมาตรฐาน เป็นการทดสอบที่มีแบบแผนและสามารถนำแบบทดสอบนี้ไปใช้กับนักเรียนต่างห้องต่างโรงเรียนได้

จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 30-3) กล่าวว่าเป็นการตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใด มากน้อยเท่าใด เช่น พฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า มากน้อยอยู่ในระดับใด นั่นคือ การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของนักเรียนในด้านพุทธิพิสัย ที่เป็นการวัด 2 องค์ประกอบตามจุดมุ่งหมายลักษณะของวิชาที่เรียน ดังนี้

1. การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติโดยให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงให้เห็นเป็นผลงานปรากฏออกมา สามารถทำการสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ “ข้อสอบภาคปฏิบัติ” (Performance Test) ซึ่งเป็นการประเมินผลพิจารณาที่วิธีปฏิบัติ (Procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดค่านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนมีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

- การสอบปากเปล่า (Oral Test) การสอบแบบนี้มักกระทำเป็นรายบุคคลซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการดูแลเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ที่ต้องการดูการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งแสดงความคิดเห็นและบุคลิกภาพต่าง ๆ เช่น การสอบปริญาณิพนธ์ ที่ต้องการวัดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทา ตลอดจนแง่มุมต่าง ๆ การสอบปากเปล่าสามารถวัดได้ละเอียดลึกซึ้ง และคำถามก็สามารถเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามความต้องการ

- การสอบแบบให้เขียนความ (Paper-Pencil Test or Written Test) เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ที่มีรูปแบบการตอบอยู่ 2 แบบ คือ

1. แบบไม่จำกัดคำตอบ (Free Response Type) ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัย หรือความเรียง (Essay Test)

2. แบบจำกัดคำถาม (Fixed Response Type) เป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้ตอบ หรือกำหนดคำตอบมาให้เลือกซึ่งมีรูปแบบของคำถาม คำตอบ 4 รูปแบบ คือ แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง (Alternative) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำ (Completion) และแบบเลือกตอบ (Multiple Choice)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วีรพล แก้วพันธ์อำ,จิระวรรณ ยืนยงและ พรชัย พันธุ์วิเศษ(2564) การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในแต่ละช่วงอายุ ของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนสระแก้วผ่านการเรียนรู้แบบออนไลน์ ในสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองและเปรียบเทียบ ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในแต่ละช่วงอายุของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนสระแก้ว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนสระแก้ว ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการจัดการ การบัญชี การปกครองท้องถิ่น การศึกษาปฐมวัย คอมพิวเตอร์ธุรกิจ และสาธารณสุขชุมชน จำนวน 144 คน โดยแบ่งช่วงอายุได้ 4 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) อายุต่ำกว่า 20 ปี 2) ช่วงอายุ 21-30 ปี 3) ช่วงอายุ 31-40 ปีและ 4) อายุ 41 ปีขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัด คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนมีค่าความเที่ยงของแบบวัดในการศึกษา ครั้งนี้เท่ากับ .96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยใช้สถิติบรรยาย (descriptive statistic) ค่าความถี่ (frequency)ค่าร้อยละ (percentage)ค่าเฉลี่ย (mean)และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) เพื่อบรรยายลักษณะส่วนบุคคล และวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา โดยใช้สถิติทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA)และใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบเท่ากับ .05 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในแต่ละช่วงอายุของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนสระแก้ว ผ่านการเรียนรู้แบบออนไลน์ ในสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 ความสามารถในการควบคุมและตรวจสอบตนเอง องค์ประกอบที่ 2 ความสามารถในการปรับปรุงตนเอง องค์ประกอบที่ 3 ความสามารถในการจัดการตนเอง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับสูง (ร้อยละ 4.22) ทุกองค์ประกอบ 2. เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบโดยวิธีพหุคูณของแต่ละช่วงอายุ พบว่า นักศึกษา ในช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีความ

แตกต่างกันด้านความสามารถในการจัดการตนเอง กับช่วงอายุ 21–30 ปี และ ช่วงอายุ 21–30 ปี มีความแตกต่างกันด้านความสามารถในการจัดการตนเอง กับช่วงอายุ 31–40 ปี อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (.039, .019 ตามลำดับ)

นพมาศ ปลัดทอง (2562) การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกล โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ที่มีผลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกล 2) เพื่อศึกษาผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ ที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกล การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ข้อมูลจากการสังเคราะห์เอกสาร และการสัมภาษณ์ผู้สอนในระบบการศึกษาทางไกล ใช้การวิเคราะห์ เนื้อหา ส่วนผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ ออกแบบการวิจัยด้วยการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่ม ตัวอย่าง คือ ผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกล ชั้นปี ที่ 1 จำนวน 90 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มๆละ 30 คน คือ กลุ่มทดลอง A กลุ่มทดลอง B และกลุ่มควบคุม C เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบวัดการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ ความพร้อม ความสามารถ และพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเอง สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated-measures analysis of variance) ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ที่มีผลต่อการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกล ออกแบบกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองด้วยเทคนิคนั่งร้าน เสริมเรียนรู้แบ่งออกเป็น 6 ครั้งๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง และมีระยะถอดความช่วยเหลือ 4 สัปดาห์ 2) ผลของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้พบว่า 2.1) ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยผู้สอนที่ใช้เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ ร่วมกับผู้ช่วยสอนที่ได้รับการฝึกฝนเทคนิคนั่งร้านเสริมการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง A) และผู้เรียนที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้โดยผู้สอนที่ใช้เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ ร่วมกับผู้ช่วยสอนที่ไม่ได้รับการฝึกฝนเทคนิคนั่งร้านเสริมการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง B) มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองรายด้าน ในระยะหลังทดลองเสร็จสิ้นทันทีที่ไม่แตกต่างจากผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยไม่ใช้เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ (กลุ่มควบคุม C) 2.2) ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยผู้สอนที่ใช้เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ ร่วมกับผู้ช่วยสอนที่ได้รับการฝึกฝนเทคนิคนั่งร้านเสริมการเรียนรู้ (กลุ่มทดลอง A) มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองด้านพฤติกรรมสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยไม่ใช้เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ (กลุ่ม ควบคุม C) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบแบบวัดซ้ำในระยะวัดผลทันทีกับระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ และเมื่อเปรียบเทียบแบบวัดซ้ำในระยะวัดผลทันทีกับระยะติดตามผล 6 เดือน

ผศ.ดร. แสงเดือน เจริญนิยม, อาจารย์ทัศนีย์ ชันดิยะ, ผศ. สาธิต เจริญนิยม และผศ. อุทัยวรรณ สมักรัฐกิจ(2555) ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู 2) เปรียบเทียบการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสาขาเกษตรและสิ่งแวดล้อมศึกษา สาขาคณิตศาสตร์ และคอมพิวเตอร์ศึกษา สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา และสาขาภาษาอังกฤษศึกษาวิธีการดำเนินการวิจัยกลุ่มที่ศึกษา คือ นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ สาขาเกษตรและสิ่งแวดล้อมศึกษาจำนวน 31 คน สาขาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ศึกษาจำนวน 37 คน สาขาพลศึกษาและสุขศึกษาจำนวน 45 คน และสาขาภาษาอังกฤษศึกษาจำนวน 36 คน รวมจำนวน 149 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งเป็นแบบมาตรฐานประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูแต่ละสาขา โดยใช้สถิติทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) ผลการวิจัย1. ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน นิสิตมีการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ในระดับสูงทุกด้าน โดยด้านความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุด ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด เมื่อจำแนกตามสาขา พบว่า นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาเกษตรและสิ่งแวดล้อมศึกษา มีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับสูง โดยด้านความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ด้านความคิดสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ศึกษามีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับสูง โดยด้านความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด

นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาพลศึกษาและสุขศึกษามีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับสูง โดยด้านความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ด้านการมองอนาคตในแง่ดีมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาภาษาอังกฤษศึกษา มีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับสูง โดยด้านความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด 2. เปรียบเทียบการเรียนรู้แบบนำตนเอง นิสิตฝึก

ประสบการณ์วิชาชีพครูแต่ละสาขามีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ด้านมโนคติ ของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ด้านความรักในการเรียนรู้ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการมองอนาคตในแง่ดี และความสามารถในการใช้ทักษะ การศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา นิสิตฝึกประสบการณ์แต่ละสาขามีการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ส่วน ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้พบว่า นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ ศึกษา กับ นิสิตฝึกประสบการณ์สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา มีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเพศชายและเพศหญิงมีการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

รองศาสตราจารย์พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ รองศาสตราจารย์สุวพิชชา ประสิทธิ์ชัยกิจ (2554) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน333 คน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา และภูมิภาคานา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ใน 11ด้าน ได้แก่ ความรักและความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ความสามารถในการเลือกทักษะเพื่อการเรียนรู้ การแสวงหาคำตอบเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ และมีขั้นตอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย การมีวินัยในตนเองและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ การทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสม การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ ความสามารถริเริ่มเรียนรู้ด้วยตนเองความสามารถในการตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่ความรู้ที่ต้องการการประเมินผลตนเองได้อย่างถูกต้องยุติธรรม และความอดทนในการแสวงหาความรู้ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows คำนวนหาค่าสถิติที่ต้องการ คือ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย (X) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาค่าความแตกต่าง โดยใช้สถิติ t –test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one – way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการทดสอบของ Scheffe ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสามารถริเริ่มเรียนรู้

ด้วยตนเอง ด้านความรักและความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้และมีขั้นตอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย ด้านความอดทนในการแสวงหาความรู้ ด้านการประเมินผลตนเองได้อย่างถูกต้องยุติธรรม ด้านการมีวินัยในตนเองและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ด้านความสามารถในการตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่ความรู้ที่ต้องการ ด้านความสามารถในการเลือกทักษะเพื่อการเรียนรู้ และด้านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสม และด้านการแสวงหาคำตอบเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีเพศ ชั้นปี ที่ศึกษาและภูมิลำเนา ต่างกัน พบว่า 2.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองด้านความรักและความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ และด้านการทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.2 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ด้านความสามารถในการเลือกทักษะเพื่อการเรียนรู้ด้านการแสวงหาคำตอบเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และด้านการทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 2.3 นักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปี ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษากำลังศึกษาชั้นปี ที่ต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ด้านความสามารถในการเลือกทักษะเพื่อการเรียนรู้ ด้านการแสวงหาคำตอบเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านการทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสมด้านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านที่เหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาการบริหารงานคุณภาพในองค์การ เรื่องการบริหารงานคุณภาพ และเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยมีระเบียบตามขั้นตอนวิธีวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้ จึงกำหนดรายละเอียดการดำเนินงานวิจัยไว้ 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การจัดเตรียมโครงการวิจัย ขั้นตอนแรก เป็นการเตรียมโครงการเพื่อให้เกิดความเป็นระบบของการดำเนินการตามโครงการวิจัย เป็นการศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความ ข้อมูลสถิติ ปัญหาและวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาเครื่องมือและการปรับปรุงข้อบกพร่องของเครื่องมือ และเสนอขอความเห็นชอบจากศูนย์วิจัยของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ
2. การดำเนินการตามโครงการวิจัย ขั้นตอนที่สอง เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยใช้เครื่องมือที่พัฒนาในขั้นที่หนึ่ง นำไปเก็บรวบรวมเป็นตัวอย่าง แล้วเก็บรวบรวมข้อมูล นำมาตรวจสอบความถูกต้อง นำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การรายงานผลการวิจัย ขั้นตอนที่สาม เป็นขั้นตอนการรายงานผลเสนอศูนย์วิจัย วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการตรวจสอบความถูกต้อง ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ตามที่ศูนย์วิจัยเสนอแนะจัดพิมพ์และรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็น นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ จำนวน 261 คน (ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2564 จากสำนักทะเบียนและวัดผล)

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ จำนวน 35 คน ได้มา โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้สูตร ของทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1973 : 727-728)

เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

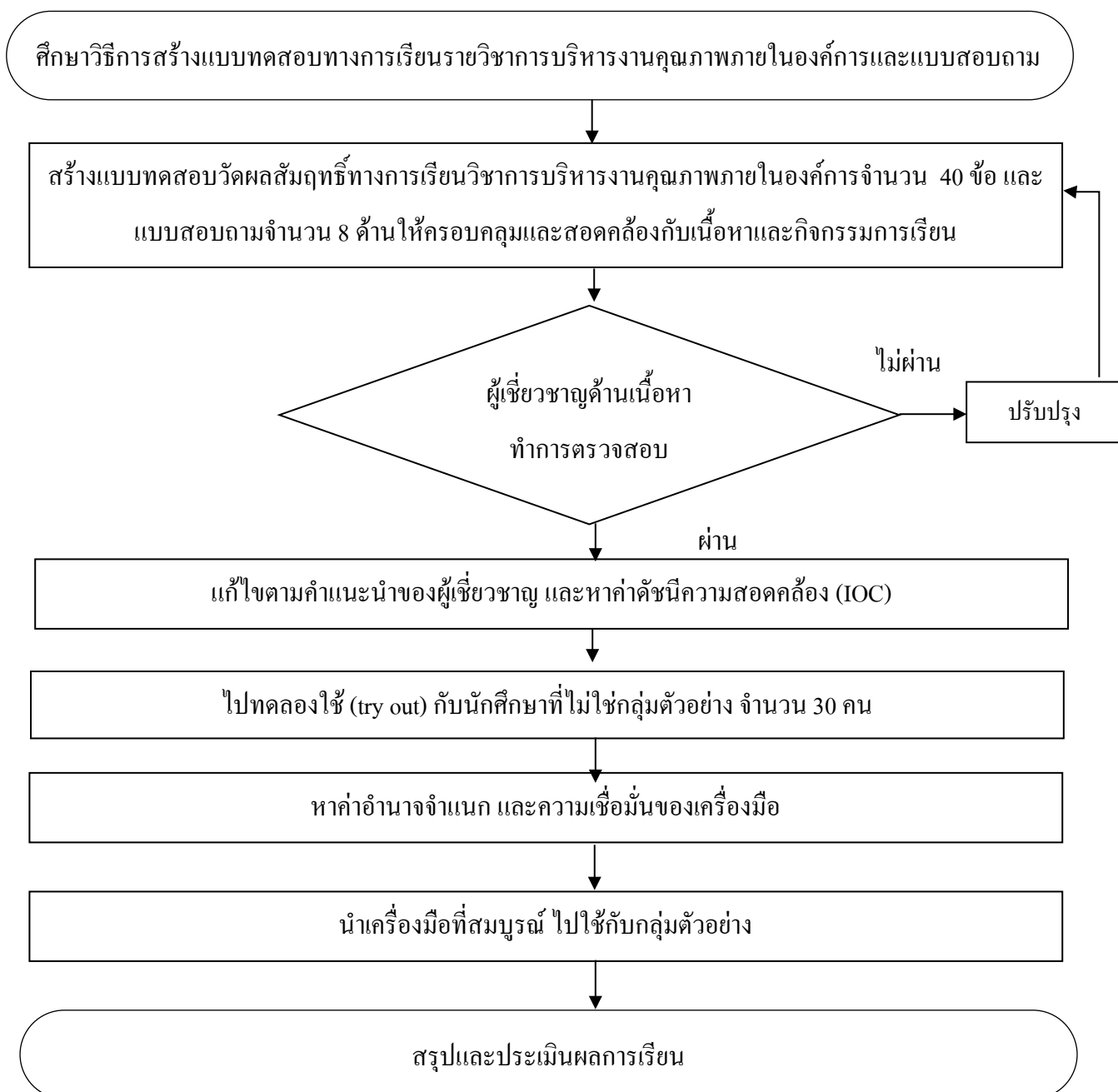
1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ
2. วิเคราะห์เนื้อหา สาระสำคัญของวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพนักเรียน นำผลการวิเคราะห์ไปสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก
3. สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 60 ข้อ ให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหาวัตถุประสงค์
4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ อาจารย์วงศ์เดือน ประไพวัชรพันธ์ (หัวหน้าสาขาวิชาการตลาด) อาจารย์กันตชาติ เมธาโชติมณีกุล (อาจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาด) และอาจารย์กมลวรรณ บุญสาย (อาจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาด) ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ (IOC) เลือกแบบทดสอบดัชนีที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ระดับ 0.5 ขึ้นไป ออกมา 40 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน มาใช้เป็นแบบทดสอบ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนแบบร่วมมือเพื่อกำหนดเป็นนิยามศัพท์เฉพาะ ตลอดจนวิธีการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างข้อคำถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนแบบร่วมมือให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน อาจารย์กัณฑ์ชาติ เมธาขติ มณีกุล (หัวหน้าศูนย์วิจัย) อาจารย์กมลวรรณ บุญสาย (คณะอนุกรรมการประเมินคุณภาพงานวิจัย ภายในวิทยาลัยฯ) และอาจารย์ สุลาวัลย์ บุรีจันทร์ (คณะอนุกรรมการประเมินคุณภาพงานวิจัย ภายในวิทยาลัยฯ) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมทางด้านภาษา และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อความ ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป งานวิจัยนี้มีค่า 1.00 จากนั้น นำแบบสอบถามไปปรับปรุงหรือแก้ไขถ้อยคำ และเรียงลำดับเรื่องของแบบสอบถามให้เหมาะสม ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยกการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน
5. นำผลของการทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ โดยการหาค่าสัมพัทธ์ระหว่าง คะแนนรายข้อกับคะแนนรวม เลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป งานวิจัยนี้มีค่าอำนาจ จำแนกระหว่าง 0.25 – 0.78
6. นำผลของการทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่า สัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของ Cronbach งานวิจัยนี้มีค่าความเชื่อมั่น คือ 0.89
7. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเรียนรู้แบบนำตนเอง

1. การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ที่ผู้วิจัย เป็นผู้สอนโดยสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 54 คาบและระยะเวลาสอน 16 สัปดาห์
2. ปฐมนิเทศ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงวิธีการเรียนรู้บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
3. การทดสอบก่อนการเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในรายวิชาการบริหารงานคุณภาพภายในองค์การ
4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดำเนินการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยพิจารณาจากผลการเรียนโดยคุณครูเฉลี่ยสะสม เด็กอ่อน ปานกลาง เด็กเก่ง คละอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน
5. เมื่อสิ้นสุดการเรียนโดยวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำนวน 48 คาบ ทำการทดสอบหลังการสอน กับนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามการเรียนรู้แบบนำตนเองในวิชาการบริหารงานคุณภาพภายในองค์การ
6. เก็บรวบรวมข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามการเรียนรู้แบบนำตนเอง
7. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยวิเคราะห์ด้วยตนเองโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย / การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ก่อนและหลังการเรียนแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยใช้สถิติ Independent – samples Test
2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ที่เรียนแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.)

4. ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ หลังการเรียนแบบนำตนเอง โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

การหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. การตอบวัตถุประสงค์การวิจัยนั้นผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเกณฑ์สถิติพื้นฐานค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ค่าร้อยละ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{f}{n}$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยใช้สูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทนค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์บอกระดับความคิดเห็นเสนอแนะโดยJohn.W.Bestดังนี้

ถ้า $\bar{x} = 4.50 - 5.00$ หมายถึงระดับความคิดเห็นมากที่สุด

ถ้า $\bar{x} = 3.50 - 4.49$ หมายถึงระดับความคิดเห็นมาก

ถ้า $\bar{x} = 2.50 - 3.49$ หมายถึงระดับความคิดเห็นปานกลาง

ถ้า $\bar{x} = 1.50 - 2.49$ หมายถึงระดับความคิดเห็นน้อย

ถ้า $\bar{x} = 1.00 - 1.49$ หมายถึงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D$ แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

x แทนค่าคะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

f แทนค่าความถี่

2. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนใช้สูตร T-test Paired – samples Test โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ t แทนค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต

D แทนค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

$\sum D$ แทนผลรวมของค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

n แทนจำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4. สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ที่เรียนแบบนำตนเอง คือ
การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.)

(เผชญ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี, 2545 น.31)

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{Total - P_1}$$

เมื่อ

E.I.	=	แทน ค่าดัชนีประสิทธิผล
P ₁	=	แทน ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียนทุกคน
P ₂	=	แทน ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียนทุกคน
Total	=	แทน ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาศักยภาพในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาการและการจัดการสมัยใหม่ เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา
3. เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา หลังการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เพื่อศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

ตอนที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

ตอนที่ 3 เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่เรียนรู้แบบนำตนเอง

ตอนที่ 4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา สาขาวิชาการตลาดดิจิทัล วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา หลังการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ตอนที่ 1 เพื่อศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

ตารางที่ 1 ศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ ความคิดเห็น
ด้านเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	4.90	0.31	มากที่สุด
ด้านมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มี ประสิทธิภาพ	4.00	0.61	มาก
ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้	4.74	0.55	มากที่สุด
ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง	4.15	0.78	มาก
ด้านความรักในการเรียนรู้	4.31	0.89	มาก
ด้านความคิดสร้างสรรค์	4.36	0.67	มาก
ด้านการมองอนาคตในแง่ดี	4.54	0.60	มากที่สุด
ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะ แก้ปัญหา	4.85	0.37	มากที่สุด
รวม	4.48	0.25	มาก

จากตารางที่ 1 การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยภาพรวมผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48, S.D. = 0.25$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.90, S.D. = 0.31$) รองลงมา คือความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา ($\bar{X} = 4.85, S.D. = 0.37$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.61$)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ก่อนและหลังการเรียนแบบนำตนเอง

ผลสัมฤทธิ์	นักศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	S.D	T	df	Sig.
ก่อนเรียน	35	20	9.54	1.24	27.98	34	0.000
หลังเรียน	35	20	15.09	1.22			

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการก่อนและหลังการเรียนแบบนำตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ที่เรียนแบบนำตนเอง

ตารางที่ 3 ผลการคำนวณดัชนีประสิทธิผล

จำนวนนักเรียน (N)	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน ก่อนเรียน	ผลรวมคะแนน หลังเรียน	ดัชนี ประสิทธิผล
35	20	334	528	0.53

จากตารางที่ 4.3 ค่าดัชนีประสิทธิผล ในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 35 คน คือ 0.53 หมายความว่า นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ที่เรียนแบบนำตนเองมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.00

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ตารางที่ 4 ผลความพึงพอใจของนักศึกษาต่อ การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง

รายการ	ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับความพึงพอใจ
ด้านสาระการเรียนรู้			
1. เนื้อหาสาระที่เรียนไม่ยากเกินไป	4.51	0.66	มากที่สุด
2. เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่เข้าใจได้	4.54	0.56	มากที่สุด
3. เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ	4.60	0.60	มากที่สุด
4. ความรู้ที่ได้รับเป็นเรื่องที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.66	0.54	มากที่สุด
รวม	4.58	0.59	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความรู้และเข้าใจเนื้อหาได้ดี	4.60	0.60	มากที่สุด
2. นักเรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนข้อมูลต่างๆ ในการเรียนกับเพื่อนๆ จนได้รับความรู้	4.58	0.65	มากที่สุด
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.57	0.61	มากที่สุด
4. นักเรียนได้ฝึกคิดและทำกิจกรรมในการเรียนการสอน	4.59	0.78	มากที่สุด
5. นักเรียนและเพื่อนๆ มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น	4.54	0.66	มากที่สุด
6. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมเหมาะสม	4.46	0.74	มาก
7. ครูกำหนดเวลาให้นักเรียนทำกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม	4.57	0.78	มากที่สุด
8. ครูสามารถอธิบายบทเรียนให้นักเรียนได้อย่างใกล้ชิด	4.52	0.78	มากที่สุด
9. ครูสอนเนื้อหาก่อนทำกิจกรรมทำให้นักเรียนมีความเข้าใจยิ่งขึ้น	4.54	0.74	มากที่สุด
รวม	4.55	0.70	มากที่สุด

ตารางที่ 4 ผลความพึงพอใจของนักศึกษาต่อ การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง (ต่อ)

รายการ	ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับความพึงพอใจ
ด้านการวัดผลและประเมินผล			
1. การประเมินตรงตามเนื้อหาวิชาและสอดคล้องกับตัวชี้วัด	4.45	0.70	มาก
2. เมื่อมีการทดสอบย่อย นักเรียนพอใจคะแนนของตนเอง ที่ทำได้เสมอ	4.43	0.70	มาก
3. นักเรียนมีโอกาสได้ทราบคะแนนของตนเอง	4.42	0.69	มาก
4. เมื่อตั้งใจทำกิจกรรมและแบบทดสอบย่อยได้ดี ครูมักจะชมเชยและให้รางวัลในทุกครั้งที่เรียนเสมอ	4.42	0.69	มาก
5. นักเรียนอยากให้มีแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเป็นการบ้านเพื่อฝึกทักษะทุกครั้งที่เรียน	4.32	0.92	มาก
รวม	4.41	0.74	มาก
สรุปความพึงพอใจโดยรวม	4.51	0.68	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อ การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านสาระการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความรู้ที่ได้รับเป็นเรื่องที่น่าไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.66,S.D.= 0.54) รองลงมา เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ($\bar{X}$ =4.60,S.D.= 0.60) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เนื้อหาสาระที่เรียนไม่ยากเกินไป ($\bar{X}$ =4.51,S.D.= 0.66)

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความรู้และเข้าใจเนื้อหาได้ดี ($\bar{X}$ =4.60,S.D.= 0.60) รองลงมา นักเรียนได้ฝึกคิดและทำกิจกรรมในการเรียนการสอน ($\bar{X}$ =4.59,S.D.= 0.78) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ระยะเวลาในการทำกิจกรรมเหมาะสม ($\bar{X}$ =4.46,S.D.= 0.74)

3. ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การประเมินตรงตามเนื้อหาวิชาและสอดคล้องกับตัวชี้วัด ($\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.70$) รองลงมา เมื่อมีการทดสอบย่อย นักเรียนพอใจคะแนนของตนเองที่ทำได้เสมอ ($\bar{X} = 4.43, S.D. = 0.70$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือนักเรียนอยากให้มีแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเป็นการบ้านเพื่อฝึกทักษะทุกครั้งที่ยเรียน ($\bar{X} = 4.32, S.D. = 0.92$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาองค์การและการจัดการสมัยใหม่ เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา สามารถสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนที่ได้นำเสนอแล้วนั้น ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาระบบการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา หลังการเรียนรู้แบบนำตนเองสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่เรียนรู้แบบนำตนเองมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.00

4. ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา หลังการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาองค์การและการจัดการสมัยใหม่ เรื่องการบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา สามารถนำไปอภิปรายผลได้ดังนี้

1 การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยภาพรวมผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่

ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด) รองลงมา คือความสามารถในการใช้ทักษะ การศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหา และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านมโนคติของตนเองใน ด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของรองศาสตราจารย์พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ รองศาสตราจารย์สุวิชา ประสิทธิ์ชัยกิจ(2554) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหงความคิดเห็น เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกรก่อนและหลังการเรียนแบบนำตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของเขมกร อนุภาพ (2559)การใช้การเรียนรู้แบบ นำตนเองเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

3. ค่าดัชนีประสิทธิผล ในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 35 คน คือ 0.53 หมายความว่า นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัย เทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร ที่เรียนแบบนำตนเองมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.00สอดคล้องกับ งานวิจัยของ

4. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อ การจัดการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมผู้เรียนมี ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ เขมกร อนุภาพ (2559)การใช้การ เรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมีความพึงพอใจภาพรวมต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้อง ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. การนำรูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองไปใช้ในการเรียนการสอน ควรสร้างความเข้าใจ กับนักศึกษา ว่าทุกคนต้องมีความรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล

ความก้าวหน้าของการเรียนของตนเองเพื่อให้เกิดความเข้าใจในจุดสมรรถนะรายวิชาและเนื้อหา เพื่อจะได้รับความสำเร็จ

2. การใช้วิธีการสอนแบบนำตนเองต้องมีโจทย์สำหรับวัดผลและแบบทดสอบต่างๆ อีกทั้งต้องให้เวลากับนักศึกษาในการทำแบบทดสอบย่อยเพื่อหาคะแนนพัฒนาการซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการพิจารณาความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบครั้งก่อนๆ กับคะแนนการทดสอบในครั้งปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้แบบนำตนเองร่วมกับการเรียนวิธีอื่นๆ เช่น การเสริมแรง เพื่อเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาเป็นรายบุคคล

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

- ( ) ชาย ( ) หญิง

2. สาขาวิชา

- ( ) การบัญชี ( ) การตลาด
 ( ) เทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ( ) การจัดการ โลจิสติกส์และซัพพลายเชน
 ( ) เทคโนโลยีสารสนเทศ ( ) ดิจิทัลกราฟิก
 ( ) การโรงแรม

ตอนที่ 2 ความความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับชั้น
 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. นักศึกษาเข้าร่วมอบรม/สัมมนา/กิจกรรม การพัฒนาความรู้					
2. นักศึกษายินดีรับฟังและแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกับคนอื่น					
3. นักศึกษาปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการ สอนตามผลการประเมินหรือคำแนะนำ ของผู้รู้					
4. นักศึกษาต้องการเรียนรู้เสมอตาม ชีวิต					
5. ในชั้นเรียน นักศึกษาต้องการให้ผู้สอน บอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้เรียน					
6. นักศึกษาให้ความสนใจการเรียนน้อย เมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ					
7. นักศึกษาชอบที่มีคนชี้ให้เห็นถึง ข้อผิดพลาดของสิ่งที่นิสิตกำลังทำอยู่					
8. นักศึกษามีความเชื่อว่าไม่มีใครแก่ เกินไปที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ					
9. นักศึกษาชอบคิดถึงอนาคตข้างหน้า					

10. นักศึกษาสามารถบังคับตนเองให้ทำในสิ่งที่ควรทำ					
11. นักศึกษามีความคิดว่า ยิ่งเรียนมากก็จะได้พบสิ่งที่น่าสนใจมาก					
12. นักศึกษาเห็นว่า การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเป็นเรื่องสนุก					
13. นักศึกษาเชื่อว่า ในการเรียนไม่มีใครช่วยเราได้ดีกว่าตัวเราเอง					
14. ในแต่ละปีมีสิ่งนี้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเองหลายเรื่อง					
15. นักศึกษาเห็นด้วยกับความคิดที่ว่า “ผู้ใฝ่เรียนเสมอคือผู้นำ”					
16. นักศึกษาสามารถตัดสินใจเรียนรู้สิ่งใหม่ได้โดยไม่ต้องลังเล					
17. นักศึกษาพยายามหาโอกาสแลกเปลี่ยนหรือพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ต่างๆ					
18. เมื่อนักศึกษาต้องการเรียนรู้สิ่งใด นักศึกษาจะหาวิธีที่จะเรียนรู้ให้ได้					
19. นักศึกษาไม่เคยเบื่อหน่ายที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจ ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะยาก					
20. ถ้าตัดสินใจที่จะเรียนอะไรก็ตาม นักศึกษาสามารถหาเวลาได้เสมอไม่ว่าจะมีภารกิจยุ่งยากเพียงใดก็ตาม					
21. นักศึกษารู้สึกว่าตนเองผิดถ้าไม่รู้จักเรียนรู้					
22. นักศึกษาพยายามนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริง					
23. นักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเกือบทุกเรื่องนี้นักศึกษาต้องการเรียนรู้					

24. นักศึกษารู้สึกสนุกสนานในการค้นหาคำตอบสำหรับข้อคำถามต่างๆ					
25. นักศึกษาชอบการสำรวจตรวจสอบปัญหาต่างๆ					
26. นักศึกษามีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความอยากรู้ มิได้เกิดจากการบังคับ					
27. นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการอ่านหนังสือพิมพ์ ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือซีดีรามาอ่าน					
28. นักศึกษาสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีเมื่อเทียบกับคนอื่น					
29. นักศึกษาสามารถค้นหาวิธีการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้หลายวิธี					
30. นักศึกษาไม่ชอบเมื่อมีคนชี้ให้เห็นถึงข้อผิดพลาด ในสิ่งที่นี่สิตกำลังทำอยู่					
31. นักศึกษามีความสามารถค้นหาวิธีการที่จะเข้าถึงสิ่งที่ต้องการเรียนรู้					
32. นักศึกษามักเป็นผู้นำในกลุ่ม ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ					
33. นักศึกษาได้มีการประเมินผลการทำงานของตนเอง เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาที่นักศึกษาเรียน					
34. นักศึกษาดำเนินเป้าหมายในการทำงาน/กิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาที่นักศึกษาเรียน					
35. นักศึกษานำผลการประเมินการเรียนรู้ ความรู้ ความสามารถในสาขาที่นักศึกษาเรียนมาพัฒนาการเรียน					
36. นักศึกษาประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง					

37. นักศึกษาปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่วางไว้ล่วงหน้า					
38. นักศึกษายอมรับต่อผลที่ตามมา จากความคิดและการกระทำของตนเอง					
39. นักศึกษาเชื่อว่าการคิดเสมอว่าตัวเราเป็นใคร อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร เป็นหลักการสำคัญของการศึกษาของบุคคล					
40. นักศึกษาสามารถบอกได้ว่า นักศึกษาเรียนสิ่งใดได้ดีหรือไม่					
41. ถ้านักศึกษาไม่เรียนก็ไม่ใช่ความผิดของนักศึกษา					
42. นักศึกษาเป็นคนที่ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ					
43. นักศึกษาพัฒนาตนเองโดยการคิด และบันทึก					
44. นักศึกษารักที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ					
45. นักศึกษาชอบแก้ปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องมากกว่าหนึ่งคำตอบ					
46. นักศึกษาชื่นชมผู้ที่รักการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ					
47. นักศึกษารู้สึกเสียใจมากหากไม่มีโอกาสเรียนรู้ไปอีกแล้ว					
48. นักศึกษาไม่ยึดติดวิธีการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งเป็นหลัก แต่จะพยายามทดลองวิธีการอื่นๆด้วย					
49. การเรียนรู้ยู่ตลอดเวลาเป็นสิ่งที่ทำท่ายความสามารถ					
50. ยิ่งเรียนรู้มาก นักศึกษาก็ยิ่งรู้ดีกว่าสิ่งต่างๆ ในโลก ล้วนน่าตื่นเต้น					
51. การเรียนรู้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง					

ในชีวิตของนักศึกษา					
52. การเรียนรู้ตลอดเวลาเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย					
53. นักศึกษาใช้สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ช่วยในการพัฒนาความรู้					
54. นักศึกษาสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์หนึ่ง ไปยังอีกสถานการณ์หนึ่ง					
55. นักศึกษาสามารถแสวงหาผู้สนับสนุนแหล่งความรู้ และสื่อที่ใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง					
56. นักศึกษาสามารถเลือกวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่เหมาะสมกับตนเองในแต่ละสถานการณ์					
57. นักศึกษาสามารถประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเรียนและนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนของตนเอง					
58. นักศึกษาสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองได้ดี					
59. แม้นักศึกษามีความคิดที่ดี แต่ก็ไม่สามารถนำมาปฏิบัติให้เกิดผลดีได้					
60. เมื่อประสบบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เข้าใจ นักศึกษาจะหลีกเลี่ยงไปจากสิ่งนั้น					
61. นักศึกษาสามารถทำงานตามลำพังได้ดี					
62. นักศึกษาสามารถนำความคิดไปปฏิบัติให้เกิดผลดีได้					
63. นักศึกษาต้องเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาการเรียนของตน					
64. นักศึกษาต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อ					

พัฒนาการเรียนให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล					
65. นักศึกษามองเห็นความสำเร็จในการเรียนรู้ของตนเอง					
66. นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ด้วยตนเอง					
67. นักศึกษาทราบดีว่าเมื่อไรที่ตนเองต้องการจะเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง					
68. นักศึกษาพยายามเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนกับเป้าหมายระยะยาวที่ตั้งไว้					
69. นักศึกษาต้องการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้นเพื่อที่ว่าจะได้เป็นคนที่มีคุณภาพ					
70. การเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำหรับการดำเนินชีวิต					
71. การเรียนรู้ไม่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของตนเอง					
72. นักศึกษาคิดว่าห้องสมุดเป็นสถานที่ที่น่าเบื่อ					
73. นักศึกษาวางแผนล่วงหน้าในการทำงาน/กิจกรรม เพื่อความรู้ในสาขาวิชา					
74. นักศึกษาไม่ชอบแก้ปัญหาที่มีคำตอบถูกมากกว่า 1 ข้อ					
75. นักศึกษาเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิต					
76. นักศึกษามีความสามารถในการพยายามค้นหาวิธีการเข้าถึงสิ่งที่ต้องการเรียนรู้					
77. ถ้านักศึกษาต้องการข้อมูลบางอย่าง นักศึกษาทราบดีว่าจะไปหาจากที่ไหน					

78. นักศึกษาต้องการเวลาระยะเวลาหนึ่งก่อนที่ จะตัดสินใจเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ					
79. นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะ เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานของ ตนเอง					
80. นักศึกษาเห็นว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย ไม่ใช่ให้หยุด					

ขอขอบพระคุณที่กรุณาทำแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข**ข้อมูลของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง**

ผลการทดสอบก่อน – หลังเรียน วิชาการบริหารงานคุณภาพภายในองค์กร

(คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

นักศึกษา	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง
คนที่	Pre-test	Post-test	D
1	9	15	6
2	10	16	6
3	9	16	7
4	10	16	6
5	10	15	5
6	10	15	5
7	11	18	7
8	9	14	5
9	10	15	5
10	12	18	6
11	11	16	5
12	8	14	6
13	10	15	5
14	7	14	7
15	9	15	6
16	8	16	8
17	6	13	7
18	9	16	7
19	10	14	4
20	12	15	3
21	10	15	5
22	8	14	6
23	9	14	5
24	10	15	5
25	10	14	4
26	9	15	6
27	11	16	5

28	9	13	4
29	10	14	4
30	10	15	5
31	9	17	8
32	10	14	4
33	9	15	6
34	9	14	5
35	11	17	6

ภาคผนวก ค**ภาพการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้แบบนำตนเอง**

บรรณานุกรม

- กิดานันท์ มลิทอง. (2548). เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- ชไมพร รังสิยานพวงศ์, รัตนา ศรีทัศน์ และพินดา วราสุนันท์. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนอัมพวันวิทยาลัย. บทความวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีปีที่ 3 ฉบับที่ 4 เดือนกรกฎาคม-สิงหาคม . มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชุตีพัทธ์ ช่างประดิษฐ์. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ของผู้เรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาภาษาต่างประเทศ. ปรินญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต ธุรกิจศึกษา วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ทิตานา แคมมณี. (2552). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิค การสอน1. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2536). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์เลิฟเพรส.
- วรรณิ ภิรมย์คำ. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำและความสัมพันธ์ของคำ . คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิภาสทิพย์ หิรัญรัตน์. (2557). การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคสแต็ค ระหว่างห้องเรียนเสมือนแบบปกติกับห้องเรียนเสมือนที่มีการช่วยเสริมศักยภาพทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาวิทยการ สารสนเทศยุคสมัยบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). การพัฒนาการเรียนการสอนภาควิชาหลักสูตรและการสอน. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมนึก ภัททิยชนิ. (2546). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กอปกินธุ์ : ประสานการพิมพ์.

สิริรัตน์ เทียมเสรีวงศ์. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการวิจัยตลาดของ
 นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกระบวน
 การกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบปกติ. วิจัยการเรียนการสอน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิค
 บริหารธุรกิจกรุงเทพ.

ไสว พิทขาว. (2544). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เอ็มพันธ์.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อมรรักษ์ สวนชูผล. (2558). แนวคิดการเรียนรู้ด้วยการน าดตนเองกับการจัดการศึกษา วิทยาลัย
 นวัตกรรมจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

สมคิด อิศระวัฒน์(2542). ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กของไทยซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง.

กรุงเทพฯ: ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ทองจันทร์หงส์ดารมภ์. (2531พฤศจิกายน – ธันวาคม). การเรียนรู้โดยการพึ่งตนเอง **direct
 learning**. สารพัฒนาคณาจารย์.

Knowles M.S. (1975). **Self-Directed Learning: A Guide for Learner and Teachers**. Chicago:
 Association Press.

Skager, R.; & Dave, H. (1977). **Curriculum Evaluation for Lifelong Education**. Oxford:
 Pergamon Press.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นายศักดิ์สยาม สุทัศน์
วุฒิการศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
จากโรงเรียนมัธยมหอวัง
สำเร็จปริญญาตรีเศรษฐศาสตร์บัณฑิต
จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
ตำแหน่งหน้าที่ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาดดิจิทัล
การงานปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาดดิจิทัล ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์
การ